

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl v trestní věci proti Janu N-ovi pro zločin podvodu dle §u 197, 200 tr. zák. spor o příslušnost mezi zemským trestním soudem v Brně a krajským soudem v Hoře Kutné v ten rozum, že uznal příslušným zemský trestní soud v Brně.

D ů v o d y:

Jde o tak zvaný delikt distanční. Delikt ten dokonán byl v tomto případě přijetím písemné objednávky a vyřízením jí poškozeným v Brně, poněvadž teprve tím okamžikem nastaly právní účinky jednání obviněného; do té doby mohlo by se jednat pouze o pokus. Je tedy dle §u 51 tr. ř. příslušným zemský trestní soud v Brně a to bez ohledu na to, že byly předsevzaty dříve různé úkony okresním soudem v Habrech, ležícím v obvodu krajského soudu v Hoře Kutné. Bylo tudíž dle §u 64 tr. ř. uznati na příslušnost zemského trestního soudu v Brně.

Čís. 1683.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

S hlediska přestupku §u 3 zákona jest lhostejno, že pachatel nabídl náhradní předmět za zabavenou věc, již svémocně odňal úřední dispozici.

(Rozh. ze dne 27. června 1924, Zm I 301/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 6. února 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem maření exekuce podle §u 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost, dovolávající se proti výroku, odsuzujícímu obžalovaného pro přestupek §u 3 zákona o maření exekuce, důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., není z valné části po zákonu dolíčena. Předpokládáť důvod tento, jsa povahy hmotněprávní, nezbytně, by srovnáván byl se zákonem jen skutkový děj nalézacím soudem zjištěný, a by na tomto základě nastoupen byl důkaz, že zákona použito bylo nesprávně. Dle této zásady neřídí se stížnost zcela. Namítá, že skutková podstata přestupku podle §u 3 zákona o maření exekuce není proto splněna, poněvadž prý obžalovaný, když exekuční orgán berního úřadu se dostavil, by provedl prodej zabaveného vozu, neprodleně a sám od sebe nabídl za vůz, jež před tím svémocně byl prodal, plnou náhradu v lovecké pušce v ceně více než 1.000 Kč, která prý také převzata byla exekučním orgánem ku krytí vymáhané pohledávky daňové. Leč tento údaj stížnosti nemá opory ve zjištěných rozsudku, ba něco podobného netvrdil ani obžalovaný a není ani jinak ze spisů správnost tvrzení toho patrna. Není proto stížnost oprávněna, na onom předpokladě budovati. Nehledíc k tomu, nevyučovalo by trestnou zodpovědnost obžalovaného

dle §u 3 zákona o maření exekuce, i kdyby správným bylo, co stížnost tvrdí. Odňalť obžalovaný úřadem zabavenou věc, totiž v exekuci vzaty vůz, úřední disposici tím, že jej prodal. Ustanovení §u 3 uvedeného zákona odezírá od pohnútek a účinků trestného činu a tresce naopak jen vzepření se proti úřední autoritě, chtějíc ji chrániti proti jakékoli svémoci. Zakládá proto svémocné jednání obžalovaného a spojené s tím porušení úředního opatření již o sobě a bez ohledu na každou jinou úvahu skutkovou podstatu přestupku. Dle toho má § 3 na zřeteli pouze úmyslné činy dlužníka, které nijak uspokojení věřitele neohrožují, nýbrž jen porušují veřejnou autoritu svémocí dlužníkovou. Jde o prostou zá-pověď zákona, v kterémžto případě stělesňuje po rozumu §u 238 tr. zák. již jednání, předsevzaté proti zá-povědi, přestupek, byl i se při tom ne-sběhl zlý úmysl. S hlediska těchto úvah bylo by lhostejno, že náhradní předmět stačil ku krytí vymáhané pohledávky a že uspokojení věřitele bylo zajištěno, poněvadž pro podřadění pod zákon stačí holá skuteč-nost, že obžalovaný věc, úřadem zabavenou, odňal svémocně úřední disposici.

Čís. 1684.

Jde o porušení ustanovení §§u 80, 471 odstavec prvý a druhý tr. ř., bylo-li odvolacím soudem jednáno v nepřítomnosti obžalovaného, je-muž obsílka k odvolacímu líčení nebyla doručena, třebas obhájce spo-luobžalovaného při líčení prohlásil, že přejímá i obhajobu nepředvola-ného obžalovaného a plnou moc dodatečně předloží, což však neučinil.

(Rozh. ze dne 27. června 1924, Zm II 209/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem zemského trestního jako odvolacího soudu v Brně z 23. ledna 1924, pokud jím Max B. bez řádného předvolání byl odsouzen, porušen byl zákon v §u 471 tr. ř.; tato část rozsudku se zrušuje a odvo-lacímu soudu se ukládá, by proti Maxu B-ovi znova po zákonu dále jednal.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního jako lichevního soudu v Brně z 30. listopadu 1923 sprostěni byli obžalovaní Amalie L-ová a Max B. dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby, ona pro přestupek předražování podle §u 8 odsta-vec prvý zákona ze 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a tento pro spo-luvinu na tomto přestupku dle §u 5 tr. zák. a dle §u 8 odstavec prvý zákona ze 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. Proti tomuto rozsudku podalo státní zastupitelství odvolání co do viny a pro zmatky §u 281 čís. 5, 9 a) tr. ř. Spisy byly předloženy okresním soudem dne 7. pro-since 1923 lichevnímu odvolacímu soudu v Brně, jenž v neveřejném sezení ze dne 10. ledna 1924 nařídil odvolací přelíčení na den 23. ledna 1924 a obeslání obžalovaného Maxe B-y a obhájce Amalie L-ové. Maxu B-ovi nemohla býti obsílka k odvolacímu přelíčení doručena, jelikož dle záznamu doručujícího soudního zřízence ze dne 22. ledna 1924